

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu
 NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

INTENCIONS

EL NOU JUEU ERRANT

Hem vist una fotografia de Trozky. Es una fotografia dolorosa, feta en el seu èxode dolorós aquests últims temps. Els pòmuls se li acusen com mai i en cada un d'ells — la fotografia, encar que mancada de colors, ens ho deixa suposar — s'hi deu encendre la rosa malar dels tuberculosos. Els seus ulls, cada vegada més ensorrats, tenen una llusor plena de febre.

A Lleó Trozky l'exilià la Rússia tsarista. Ara l'expulsa la Rússia revolucionària. Com és possible que la Revolució Russa llenci lluny d'ella aquest home, Lleó Trozky, que és — tal vegada — el més pur revolucionari que li queda?

Bah! La història es repeteix. A França Danton fou l'ànima de la Revolució, l'home de la fórmula de màgica eficàcia — audàcia, audàcia i audàcia — que salvà la República. I el poble l'abandonà a mans de Robespierre i el deixà morir a la guillotina. Stalin ha estat el Robespierre de Trozky. Però, més hàbil que l'advocat d'Arras — si Robespierre hagués salvat a Danton, s'hauria salvat ell — ha vist que la mort de Trozky a Sibèria era impolítica, i ha preferit exiliar-lo.

I Trozky surt de Rússia malalt, desfet, derrotat. Lenin ha estat el deu i Trozky el profeta. Ell es creu el darrer revolucionari que queda a Rússia. Poser tingui raó. Stalin vol estancar la Revolució, apagar-ne la flama, pactar amb el món burgès.

Sí, sí: la història es repeteix. Si s'abandona a Trozky per a Rússia haurà sonat l'hora del seu Thermidor. La Revolució, com Saturn, devora els pròpys fills.

Trozky, pobre i malalt, és exiliat de Rússia. I se li tanquen totes les portes. Com a Luter, com a Karl Marx, que fou el mestres del bolxevisme. Com al menyspreable espia Garibaldi. Es que pot comparar-se aquest home pur, aquest home d'ideal amb Garibaldi, l'home que viu de vendre els secrets d'altri?

Equivocat o no, contrari al nostre ideari o no, Trozky és un home que ha tingut una fe, i ha lluitat i ha emmalaltit per aquesta fe. Això, senyors, mereix un cert respecte. Per què, doncs, se li tanquen totes les portes? Tanta por fa un home que escriu? Tanta por fa un pobre malalt? O és que al món

no hi ha pietat? Es que el món no sap perdonar? Es que sols sap odiar?

No trobarà Lleó Trozky una porta oberta?

Lluís CAPDEVILA.

EL PRESENT NUMERO
 HA ESTAT VISAT PER LA
 CENSURA GOVERNATIVA

L'ONCLE SAM I LA AVIACIO

Ja em comença a amoinar aquest borinot

senten vençuts, aclaparats per llurs pròpies faltes. Renunciaran, per a resoldre'l, a llurs doctrines més elementals: el proteccionisme, la nacionalització, causa de llur fortuna passada? Es inútil. Nosaltres tenim fe en el seu total esfondrament:

Lloyd George vol aprofitar-se de la discòrdia dels dos grans partits. Fa com qui diu de papallona, i les seves teories polítiques semblen més aviat estratagemes puerils. Cal descartar-lo de la lluita, i solament pot assolir una positiva influència en cas que conservadors i liberals sortissin de la lluita amb igual nombre de diputats. Aleshores podria inclinar la balança de la part que volgués.

Però aquest cas, afortunadament, no és massa probable.

El Labour Party, que té totes les nostres simpaties, té també les màximes probabilitats d'obtenir una gran victòria. És l'únic partit que preconitza vastes reformes socials. Si no admet rigorosament la tesi de la nacionalització, presenta almenys un gran programa de control i reorganització de la producció. I aquest programa té l'enorme avantatge de no haver estat, fins ara, desmentit pels fets.

Aquesta és la situació d'Anglaterra en un dels moments més greus de la seva vida nacional.

LEMANCIPACIO DE L'INDIA

Sir John Simons, president de la comissió que havia d'informar sobre la conveniència i orientació d'una reforma constitucional de l'Índia, ha fet unes importantíssimes declaracions. Ha dit, entre altres coses, que la Constitució del Canadà podria servir de model al règim que caldrà donar a l'Índia.

Si això fos cert, l'Índia deixaria d'ésser una simple colònia com fins ara, per esdevenir un "Dominion", és a dir, que tendria vida política pròpia, una administració independent, i, en suma, una llibertat efectiva.

Cal posar aquesta notícia, és cert, en quarantena. Però cal reconèixer també que la Gran Bretanya, en mig de molts errors lamentables, fruit d'un imperialisme condemnable, ha donat proves de molt de liberalisme i de molta habilitat política.

I és amb liberalisme, no amb imperialisme, que els anglesos podran conservar la unitat del gran conglomerat de pobles que formen la família britànica.

PUIGREIG

Crítica a una crítica

Ens dol, senyor "Migala" que vostè hagi qualificat tan a la lleugera, en les apreciacions que fa en aquest digne periòdic, del dia 13 del corrent, respecte el jovent d'aquest poble.

Es ser injust i a més a més, demostra que vostè parla per les aparences, irreflexivament i indocumentat.

Cal ésser una mica indulgent amb els nostres joves que avui demostren tenir interès en la seva formació intel·lectual, al revés del que vostè opina, puix ni tenen ofuscació per als "asos" futboleros, "stars" de pantalla, ni amb el vici, tal com pretén demostrar.

Vostè deu ignorar que existeix una entitat legalment constituïda, que s'anomena "Centre Excursionista Instructiu", i tal com assenyala el títol es preocupa de la cultura física i intel·lectual dels seus adherents que són més de setanta.

Una altra entitat coral que té per nom "Joventut Puigregença" i que pertany a la regional de cors de Clavé, té per lema: Cultura i Art" i ho practica tant com li és possible.

Un nucli de joves, aficionats al teatre, de la Colònia Riera, diés enrera feren un homenatge al plorat poeta i dramaturg Ignasi Iglésies, representant amb força justesa el seu drama immortal "La mare eterna".

No devia saber-ho, oi, senyor "Migala"? Per cert que no s'entenen en posar en escena obres de poca-solta, puix els seus autors predilectes són: Guimerà, Iglésies, Russinyol, etc., etc.

Per últim, també de molts anys, hi ha organitzat el "Grup Artístic" que té en el seu "haber" l'estrena del "Recó de Xiprés", del

discutit poeta català Ramon Vinyes, i "Vanitat", del nostre amic J. Serra Casals, també alguns èxits conquerits en mantes obres.

Encara que indirectament sembla que ens alludeix a nosaltres, els del "Grup Artístic", perquè no s'ha fet cap homenatge al plorat poeta popular Iglésies, deu saber "Migala" que no disposant d'un local independent no podem fer-ho quan voldríem. L'homenatge esmentat ja teníem parlat de fer-lo.

No intentarem recordar solament la figura eminent del pare del poble amb mires a la guixeta, no. El nostre intent era fer un benefici per la font projectada que ha de perpetuar la seva memòria.

Totes les susdites entitats estan integrades per la major part dels joves del poble. Si això no és fer cultura, no sabem com ho entendrà vostè.

L'opinió nostra és que per fer semblants crítiques deuen fer-se excepcions i com si hi ha un nombre insignificant d'homes aviciats, no val la pena de perdre el temps tal com "Migala" ha fet.

Respectuosament, senyor desconegut "Migala": Seu

Llangardaix del "Recó de Xiprés"

SALT

Salt, al món de les dificultats, de les besties, mereix que se'l torni fer popular altra volta respecte la pertorbació de conceptes de joventut.

No és aquesta la primera vegada que glosso del jovent; com que no és la primera ni tampoc la segona, si se'm permet, diré el següent:

Si a cada pas trobem conversants sobre futbol, boxa, etc., com voleu que d'aquest poble en neixin capacitats especials? Això no pot continuar, i no podent continuar, és interessantíssim tirar enlaire aquesta escola terrenal que destrueix les intel·ligències juvenils.

Quants joves d'avui es trobarien superiors, si en lloc d'haver passat el temps inútilment en la instrucció futbolística, l'haguessin dedicat a les coses rectes de la vida.

Això un poble ho hauria de veure; i el jovent, protestar-ho.

Es bonic, admirable, contemplar com onze joves per cada banda es disputen i es prenen l'esfèric, de passada que es destrocen l'ideal que els podria ésser favorable per altres coses de més importància.

Jo diré que en lloc de contemplar aquest espectacle, fóra millor contemplar-ne d'altres, més humans, més instructius i molt més dignes de consideració.

Si vols ésser home, oblida la mania de tirar guitzes.

UN HUMIL.

CULERA

El senyor mestre d'aquest poble és un de tants, un d'aquells que diuen: ja paga el govern, i quan els donen plaça, no es preocupen més de mirar-se cap llibre.

No sé què els ha de ensenyar als nois aquest bon senyor.

Fa llàstima veure aquestes criatures, que el dia de demà, quan seran grans, no tindran cap noció de res, amb prou feines (si en saben gens) llegir i escriure.

D'interès a educar els seus deixebles en té molt poc.

Se n'hauria de donar pena d'ésser ell el mestre d'aquests nens que no li tenen respecte, que no saben res. La única cosa que solen fer durant les hores de classe, és escriure i llegir una miqueta, jugar força i dir amb cantarella allò de dos i dos son quatre.

Quan va venir a aquest poble, n'hi anaven molts de nens a estudi, i n'hi havia que ja eren grandets, però dençà que ell és aquí, la majoria se'n van a estudi a un altre lloc o a treballar, i dels pocs que li queden, els més grans deuen tenir uns deu anys.

Ell mateix no s'amaga de dir que no llegeix el diari; diu que ja el llegirà quan es casi.

Amb això queda dit poc més o menys el que es fa i beneficis que ens ha portat "el mestre del nostre poble".

UN QUE HO VEU

IDIL-LI

—Quan acabem ens casarem.
—Quan acabem el què?
—El servei!

BUSCANT PENSIO

—Aquí davant hi ha un "moblé".
—Si el que busquem és una fonda i no un moble.

Diumenge passat, a les onze del matí, donà una conferència de caràcter instructiu, a Terrassa, el nostre company Angel Samblancat.

Es aquesta conferència la primera del cicle organitzat per La Mútua Cultural terrassenca, i en el que han de prendre part, després d'en Samblancat, l'"Apa", el Dr. Aguadé, en Comas i Solà, en Puig i Ferreter, l'Adrià Gual i altres homes eminents de Catalunya.

L'acte de diumenge el presidí el company Josep Gil, en representació de l'entitat organitzadora del curs.

Desenrotllà Samblancat el tema "Cultura social i cultura humana", davant d'un públic nombrosíssim que emplenava de gom a gom el teatre Principal, lloc on la conferència es va explicar.

Digué Samblancat que la cultura no ha d'ésser ni estatal, ni confessional, ni professional; això és, que no s'ha de produir o crear a benefici de l'Estat, de l'Església i de la família, sinó de la comunitat, de la humanitat.

La cultura ha d'ésser humana, ciutadana, social: no de classe, ni de partit, ni de secta. I en quant al contingut, total, abarcant l'ofici, les lleïres, les ciències, el dret, constituint una preparació per a la vida.

Llarga estona parlà l'orador ampliant aquestes idees i essent al final de la seva disertació molt aplaudit.

A Grècia han processat el general Pangalos. Hom l'acusa — amb proves — d'haver disparat contra una manifestació que no li era afecta.

El procediment no és massa recomanable, la veritat.

A un home l'han detingut per haver pagat una consumació amb una pesseta falsa.

Ah! Però és que n'hi ha de les altres? N'hi ha de bones?

Hom diu que Hindenburg vindrà a Barcelona a visitar l'Exposició.

A la vegada podrà aprofitar l'ocasió per a remercier els germanòfils que tant alt posaren el nom d'Alemanya a la nostra ciutat durant la guerra.

Una estadística dolorosa, cada vegada més dolorosa:

El dia 25 del passat març hi havien a Anglaterra 1.132.856 obrers sense treball. El dia 8 de l'actual abril n'hi havien 1.178.100.

Es a dir, que els obrers sense treball havien augmentat en 45.244.

I, no obstant, Londres és una de les ciutats més riques, més insolentment riques del món.

A Alemanya, sota el govern de Hindenburg, eren el primer d'abril, 1.885.000 els obrers aturats.

Si els homes d'avui donessin al cap, tan sols la mitat de la importància que donen als peus, estem seguríssims que caminariem més bé.

El món va reconeixent cada dia els soviets. Una delegació britànica recorre el país soviètic estudiant la manera d'arribar a un acord comercial.

El senador Borah i el president Hoover parlarien concretament del reconeixement de l'Unió de Repúbliques Soviètiques pels Estats Units.

El món fa eternament el mateix: rebutxa les idees sanes com a malèfiques. Quan s'imposen les troba boníssimes.

Altra vegada l'assumpte reparacions. Es creu que Alemanya rebutjarà el memoràndum dels aliats. I si els aliats volen anar aflixant les molles fins que el memoràndum sigui del gust d'Alemanya, ens sembla que serà els aliats els que hauran perdut la guerra i els que pagaran les reparacions.

William Mac Donald, multimilionari ianqui, ha deixat, en morir, vint-i-cinc milions de dòlars per a construir un telescopi "capaç d'esclutar les portes del Paradís".

Si fos possible la construcció d'un trasto de tanta potència, aquest milionari no hauria pas sabut el que es feia. Perquè encara que veiéssim ben clar el Paradís — segons la veritable llei de Crist — no hi veturíem pas cap milionari.

S'ha inaugurat la conferència del desarmament, assistint-hi representants de vint-i-vuit països. S'ha rebut set mil cinc cèntes peticions per a que s'activin les gestions per a arribar al desarmament.

Tot això és molt bonic. Però, com a tot comentari només ens caldria dir: Hi ha hagut discursos.

Un xecoeslovac reclutà a un asil i a l'edat de noranta quatre anys, ha heretat trenta milions de dòlars.

En rebre la notícia s'ha quedat molt fred i ha dit que en aquesta edat tant se n'hi en dóna. Ho trobem molt natural, però, si no sap què fer-ne, que ens els transfereixi.

Un sacerdot francès que esperava el tren en una estació, s'indignà contra unes novel·les i revistes pornogràfiques d'un quiosc de diaris i les estripà.

Trobem molt bé el gest del sacerdot francès, perquè nosaltres som també enemics de la pornografia. Però nosaltres també estriparíem moltes revistes i llibres que no són pas pornogràfics i fan tant o més mal que la pornografia.

El primer ministre egipci, Mohamet Paxà, ha fet repartir les terres del govern egipci en petites propietats.

Els comunistes, en veure aquestes coses, deuen riure de satisfacció.

Un veler danès de la flota mercant "Kobenhaguen" ha estat cent vint-i-dos dies perdut en ple oceà.

Hi ha homes que durant tota la seva existència van completament perduts per l'ample i tempestuós oceà de la vida.

Fa poc que Mussolini tenia una conferència amb Chamberlain — ja recordareu la tortuga. Ara el ministre d'afers estrangers de Turquia vol tenir una altra conferència amb Mussolini.

Voléu dir que, amb tantes conferències, no en sortirem massa savis?

La setmana passada vàrem publicar un gravat publicat al diari d'en Coty. Però ens oblidàrem de posar la capçalera que devia dir: "La campanya feixista a París", lo qual desvirtuava la nostra intenció. Entesos?

Coolidge treballarà sense sou, en una societat d'assegurances; diu que l'objecte d'aquestes societats és tan elevat que no ha dubtat en solidaritzar-se amb una de les cases més grans d'aquest ram i no perceberà cap sou.

Qui en dóna més?

A Madrid s'ha celebrat una exposició de plantes i flors holandeses.

Nosaltres preferiríem que fos de formatges.

En un poblet prop de Roma, ha donat al món un nin una dona de vint anys, esposa d'un home de vuitanta anys. Es allò que diuen: Dona jove i home vell.

No hi ha pas remei per ell!

A Berlín s'ha escapat un elefant del Circ Krone.

Tot seguit va anar a visitar una casa d'instruments de música, després, va fer visites a una casa d'òptica, un cafè, una llibreria i un llimpia botes. Malgrat ésser un elefant, sembla que té quelcom d'instruït.

Quantes persones hi ha que no han entrat mai en una llibreria!

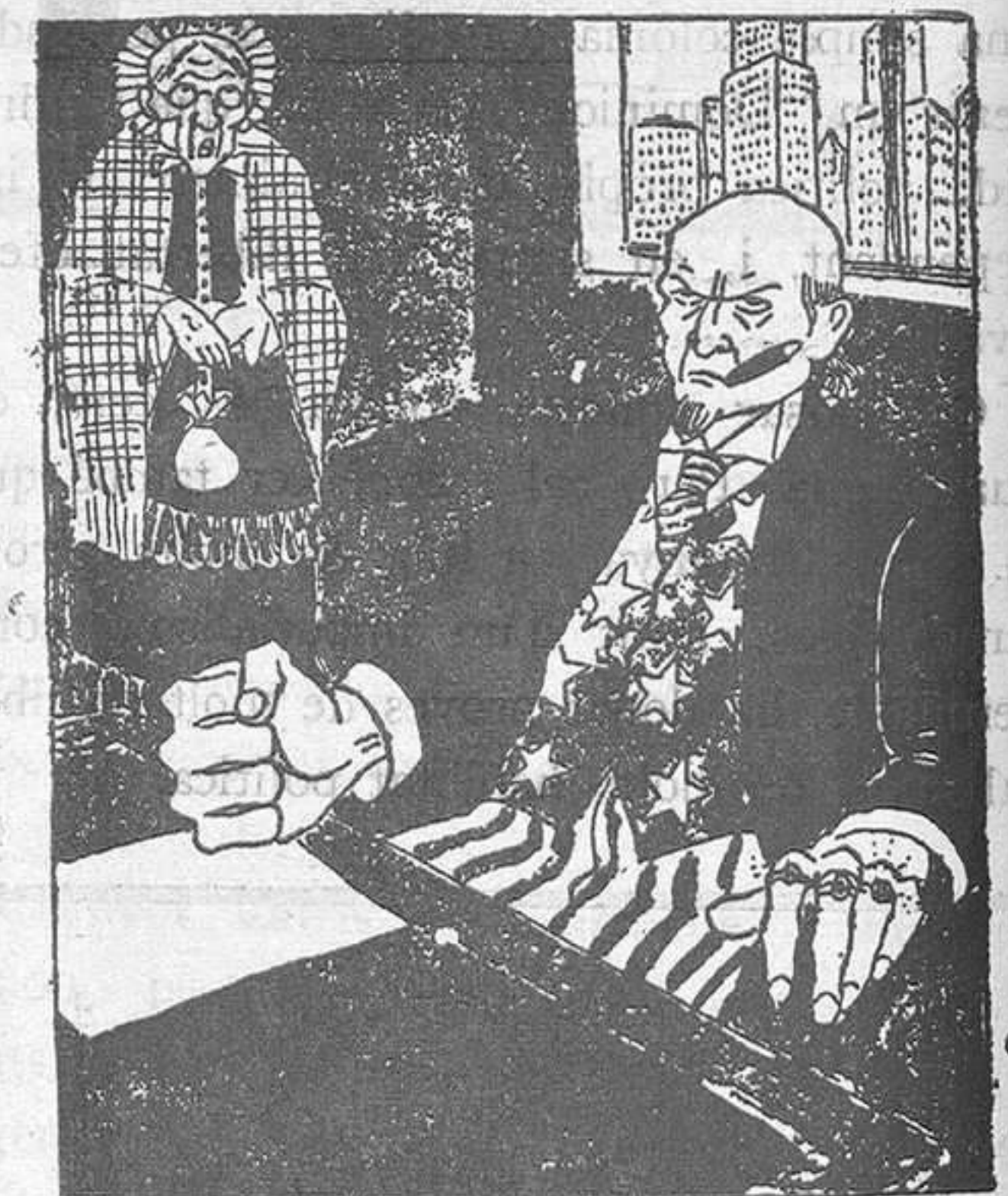
Els governs de Londres i de Washington estan molt ben disposats per tornar a parlar del desarmament naval.

...I d'aquests parlaments en sortirà l'acord, sense cap dubte, de construir nous creuers.

CORRESPONDENCIA

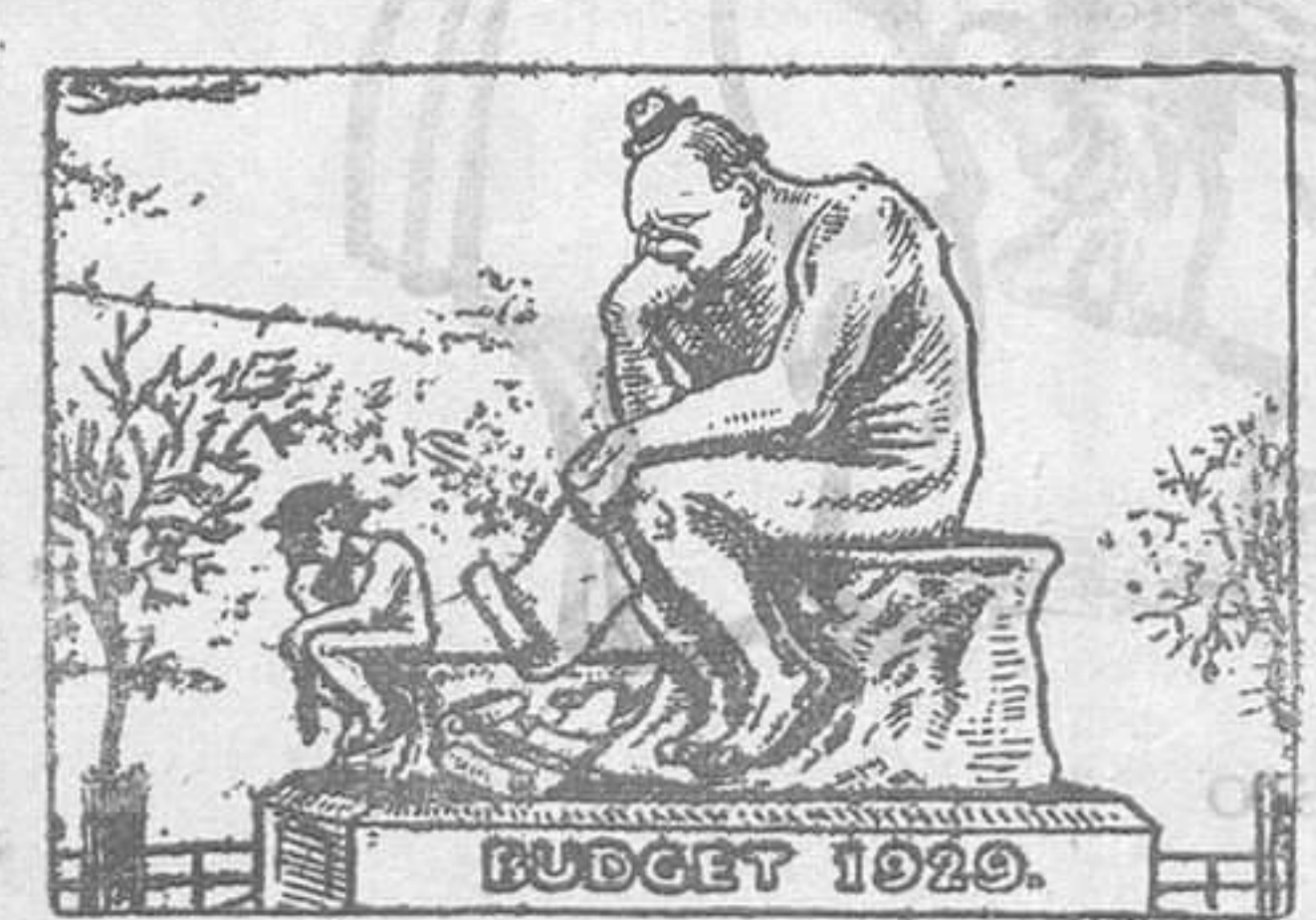
- R. A.—No, senyor.
- J. D.—Tampoc farem res.
- L. C.—Va bé... però ens pegarien si ho publicàvem.
- D. G.—De cap manera.
- LI. E.—Mai de la vida!
- R. D.—Anirà... un dia o altre.
- M. N.—No pot ésser.
- V. B.—No, senyor.
- B.—Tampoc.
- Un que ho veu.—Anirà, suavitzat. Tal com està és massa violent.
- R. i P.—Veritat que sembla mentida? Doncs és veritat: la censura no deixaria passar els seus versos. De totes maneres els hi agrairm.
- Q.—No ens vingui amb històries.
- F.—Molt bé. Anirà un dia o altre.
- T. H.—Vostè té condicions de poeta i arribarà lluny.
- M. F. Mercès, i no envii res més, perquè ens fa perdre el temps amb els seus articles quilomètrics.
- A. S.—Molt bé, però no podem publicar res d'aquest to.
- X. A.—No dibuixi més; val la pena que esmerci les seves energies amb altra cosa.
- I. G.—Voldríem publicar el que passa al seu poble, però no podem fer-ho.
- LI. F., H. B., A. C., M. M., N. V., R. S.; Pep de l'Oli.—Tot va al cistell.
- F. C.—No pot anar.
- A. C. (Salt).—Va la carta. Llegeixi força literatura catalana, car la seva ortografia és bastant defectuosa.
- J. D.—No, senyor: això expliqui-ho a Ruca-bado!
- G. E.—Només li sabem contestar d'una manera: vostè és un imbècil!
- J. L.—Sí, senyor. Molt bé, i molt agraits.
- C. C. L.—Anirà... si la censura ho vol.

Imp. La Campana i l'Esquella, OIm, 8, Barna.

CAP CANVI AMB HOOVER
L'oncle Sam a l'Europa:
—Més ajornaments? No, dona, no; paga o t'enviaré el procurador.
"Mucha", Varsòvia.

La caricatura a l'estranger

EL PENSADOR
El govern anglès i el contribuïent.
"Daily Express", Londres.

DIVERTIMENTS POPULARS A MEXIC
—Me'n vaig, Miquel; tinc preparada una altra revolució a les 8 h.
"Nebels Palter", Suisse.

UNA ULTIMA PARAULA!
—O em compres un vestit de primavera o faig funcionar el gramòfon.
"Humoristicke Listy", Praga.

Stresemann sobre les ruïnes de Locarno.
"Kladderatsch", Berlín.